

ԳԻՇԵՐԻՆ ՄԷՋ...

Գիշերին մէջ, ընտանի երգ մը՝ սրբում ու փախչող.

Ու հեռուէն՝ զանգակներ: . . . Յիշատակներ անցեալի.

Ու հով, ու ծով, զուսպ արցունք, ու մենութիւն՝ աստղով լի . . .

Դո՛ւն՝ հե՛ռաւոր՝ լո՛յս բեկ բեկ, բերիւր բախիժ, բերիւր դող,

Մերկ հոգիիս, աչքերուս, սա գիշերուան ալ երգող.

Եկար մեղմով, ու սխուր, բերիւր երազն աչքերուդ:

Ու խօսեցար հոգիէս, տեսիլներէս յարածուփ . . .

Բայց չերկարեց ճեղ հոգիս ձեռքն իր ճրճոյն, եւ անգուսպ,

Երակներուդ արիւնին ալլուրուքեան տարեցաւ . . . :

Ան չէր գիտեր ճեղ ինչպէ՛ս փոքր իր թելին մէջ առնել . . . :

Մոռնա՛լ ուզեց ճեղ հոգիս, Հայո՛ւ հոգիս՝ անընտել՝

Աստղերու տակ հեռաւոր, ըմպել հեշտանքն իսկ անբաւ . . . :

Սակայն այնքա՛ն դուն իրաւ, եկար այնքա՛ն երազուն,

Տըխո՛ւր, մինա՛կ՝ մարդոց մէջ — հիւզ խենթ պատկերն իմ հոգւոյն —

Որ՝ արիւնող, հեռացո՛ղ խեղճ իմ հոգին չը գիտցաւ՝

Ինչպէս իր մէջ ճեղ մարէր . . . : Քե՛զ արդ կ'երգէ գիշերով . . . :

ՇԷՆ - ՄԱՀ

